

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: מילים טובות

בס"ד | גיליון מס' 360

פרשת ויחי

כיצד פזמון בן ארבע מילים הציל ממוות?

ולבן שיניים מחלב (מ"ט, י"ב)

החיוך חזק ועוצמתי יותר, נושא בתוכו הרבה יותר תמיכה, עידוד, חיזוק, חסד אמיתי ומבורך!

ולא זו בלבד, אלא שהזוהר הקדוש מגלה שהארת פנים לחבר, אמירת מילה טובה לידיד - הן חובה גמורה עד כדי שהנמנע מלעשותן יענש על כך. כי אדם שלא נותן לחברו שבמצוקה אלף שקל - אפשר להבינו, אולי אין לו כסף. אדם שלא מסייע לשאת משא כבד - אולי אין לו כוחות, אולי הוא חושש. אבל אדם שלא מחייך? אדם שלא אומר שלום? אדם שיש לו הזדמנות להחמיא והוא נמנע ממנה? - מה התירוץ שלו? כמה זה עולה ואלו כישורים נדרשים כדי להניע את שרירי הלסת!?

ומידה טובה מרובה שבעתיים - כי בספה"ק 'אור המאיר' מגלה, שפעמים מכינים לאדם מתנה משמים, אוצר של שפע, מחכים רק שמישהו יאמר עליו דבר טוב - ואז ירעיפו עליו את אותו שפע, כי נדרשת פתיחת שערים מלמטה, קביעה שהוא אדם טוב ומגיע לו משהו טוב. והאדם שמחייך ואומר מילה טובה - הוא המסובב את המפתח בחריץ המנעול, הוא הפותח אוצר של שפע לחברו, בחיוך אחד, במילה בודדת!

אחים יקרים, על אמירת שלום, על 'בוקר טוב' לבבי, על מחמאה כנה - חבל כל כך לוותר. זה לא דורש מאמץ, רק טיפונת תשומת לב אישית לכל אדם, לגבאי בית הכנסת, לחבר שהקדים להגיע, לנהג האוטובוס, לבעל המכולת, לשכן בחדר המדרגות - וקל וחומר בן בנו של קל וחומר, וביתר שאת ועוז, לבני המשפחה הגרעינית הקרובה...

הבה נהפוך ל'אנשי חסד', עסקנים שמחוללים פלאות כמו פיהם. הבה נאמר שלום חייכני לכל אדם, הבה נרעיף מחמאות על הזולת, הבה נמסיר חיוכים לכל עבר, הבה נחיה אנשים בהבל פינו. בחיוך אחד, במילה אחת, במחמאה אמיתית - ניתן להעניק טעם בחייו של אדם, להובילו להצלחות כבירות, ובעיקר - לעשות לו טוב על הלב!

החתן הגאון המסתורי...

מהלך היה בשווקי ירושלים אחד מגדולי נקיי הדעת שבקרתא דשופריא, הוא הגה"צ רבי חיים ברים זצ"ל. לצידו צעד הגה"ח רבי יהודה ניישלאס שליט"א - שהעיד על הסיפור, ומשוחחים היו בדברים העומדים ברומו של עולם. לפתע פתאום, ניגשה אליהם אשה אחת שנראתה כקשת יום ושמא אינה בקו השפיות לחלוטין, ובפנים קורנות פנתה ואמרה בקול גדול: 'מגיע לי מזל טוב, מגיע לי מזל טוב!'

כל יהודי באשר הוא, בכל גיל ובכל מעמד, שואף ומבקש להיטיב לזולתו, לעשות חסד ולהקל על חבריו וידידיו. לרבים מאיתנו יש חלומות גדולים לפתח יוזמות ענק של חסד ועשייה למען הזולת, וגם מי שלא - עדיין כל אחד מאיתנו רוצה להיות מאלה הגומלים חסד עם חבריהם, עושים טוב בעולם.

הבעיה היא שפעמים רבות הפיכה ל'איש חסד' - דורשת משאבים גדולים, כשרונות ברוכים, יכולות תקשורת מוכחות, קשרים במקומות הנכונים, ועוד ועוד. נדמה, שכדי להיות איש כזה שכולו חסד, אדם שגומל חסד בכל עת לכל אדם, צריך לפתוח ארגון גדול, לנהל צוותות מתנדבים, לחלק סכומי כסף עצומים, ועוד על זה הדרך... ואת זה - לא כולנו יכולים לעשות!

אז האם מי שאין בכוחו לפתח ארגון חסד גדול ומסועף, כבר לא יכול להיות 'איש חסד' בכל מהותו? האם מי שאין לו את היכולות, הכישורים או הכספים כדי להפוך לעסקן ציבורי המסייע לקהל הרחב, אינו יכול להיות אדם שבאמת מסייע לציבור? האם מי שאין לו את הקשרים הנכונים - לא יכול לחולל מהפכה בחייהם של רבים, ולסייע להם, להקל מעליהם ולגמול עימם חסד?!

התשובה היא שכל אחד יכול להפוך ל'איש חסד'. זה אפילו לא דורש יותר מדי. לכל אחד מאיתנו יש כלי, בעזרתו הוא יכול לשמח אלפי אנשים, להקל עליהם, לעודד אותם ולתמוך בהם בכל לב. התדעו איך עושים זאת? - הנה הגילוי:

כל אחד מאיתנו מצוייד בפה ובכח הדיבור, באמצעותו - אפשר לחולל חסדי ענק. לומר שלום לכל אחד, לחייך לזולת, להוסיף מילה טובה, להרעיף מחמאה מכל הלב. פשוט וקל - בפינו ובלבנו לעשותו, במילה טובה, בחיוך נחמד, במחמאה כנה - באלה נוכל לפעמים להציל את האדם שלנגד עינינו, ובכל מקרה לשמח אותו, לעודד אותו, לתמוך בו!

זה מפתיע ומחייב מחשבה, אבל זו המציאות: יש מי שחושב שכדי להקל על הזולת, צריך לתת לו צ'ק, לסייע לו לעבור דירה, לשאת עבורו סל המחנות, או לכל הפחות להכין לו כוס קפה. וזה מאוד לא מדוייק - כי אף אם אמנם כל אלה הם מעשי חסד ברוכים, אבל לפעמים - מילה טובה אחת, שאילת שלום, חיוך או טפיחה על השכם - מסייעים כפליים, תומכים שבעתיים!

הדבר נחשף בפרשת השבוע שלנו, בגילוי המרעיף של חז"ל בפסוק 'ולבן שיניים מחלב - גדול המלבין שיניים לחברו יותר ממשקה חלב!' - הנה כי כן, המלבין שיניים לחברו זה המחייך אליו, זה שפותח את פיו וחושף שיניים המברכות ב'בוקר טוב' נעים, ב'ערב טוב' נחמד, במחמאה מכל הלב. וזה חסד כה גדול - שהוא גדול מהעניק לזולת כוס שתיה בשעת צמאונן, כוחו של

לעילוי נשמת

ר' שלמה פרץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשמיט (ארא"ל)
ת.נ.צ.ב.ה.

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטבול לעילוי נשמת

הרה"ח רבי פתחיה טעלישער בן הר"ר יוסף יונה הי"ד רוזנברג
מזקני חסידי בעלזא, נעקה"ש בשנות הזעם - י"ג בסיון תש"ד

רבי חיים עצר את הילוכו על אתר והביט לכיוון הקול הקורא אליו, פניו הוראו בהבזקים של שמחה, כשאמר מכל הלב: 'אוהו, מזל טוב, מזל טוב, שמחה גדולה! מה קרה?'

והאשה השיבה בפשטות: 'פער'לה התארסה. פער'לה הפכה לכלה!' - 'מה?!' - פקח רבי חיים עיניים מופתעות, 'עך כדי כך? האומנם כן, יש לכם כלה בבית? פששש... שמחה גדולה מאוד! ברוך השם! נו, ומיהו החתן המאושר שזכה בבת שלכם?'

והאשה, נוצצת באושר, השיבה לרבי חיים הצוהל לעומתה: 'בחור פלוני, משיבה פלונית...' - וכשמוע רבי חיים את שם החתן ושם הישיבה, התהרהר לרגע כמאמן להאמין, מצמץ בעיניו והנהן בראשו, ובהתרגשות רבה קרא: 'אינני מאמין! פששש... אני מקווה שאתם יודעים באיזה חתן זכיתם, כן? על החזון איש' שמעתם? - הלא החתן הזה נדמה לי שהוא החזון איש' של דורנו!'

'אוהוהו...! - התמוגגה האשה מנחת, בוודאי שמעה על החזון איש, ורבי חיים כה מפליג בשבח חתנה המיועד, בעוד רבי חיים מוסיף ושואל: 'ועל הגאון הנודע רבי עקיבא איגר שמעתם?! - 'אכן כן!' השיבה האשה, הלא הוא גאון ישראל וקדושו, שחיבר ספרים רבים!'

'ובכן, הוסיף רבי חיים ואמר בפנים מאירות, 'חייב אני לציין בפנייך שלעניות דעתי החתן הזה באישיותו המשובחת משלב את רבי עקיבא איגר והחזון איש' גם יחד. גאון אמיתי, מתמיד עצום, בעל מידות מופלאות. פששש... מי היה מאמין שדווקא אתם תזכו בו...'

דמעות התרגשות זלגו מעיני האשה בשומעה את הדברים האלה. 'אה, איך זכיתי לכך... מסתמא זכות אבותי ואמותי, ואף זקניי וסבתותיי העתירו במרומים בעדי...! - השחילה בין דמעותיה. אולם רבי חיים לא קיבל את דבריה והשיב: 'ואני חושב ומתאר לעצמי, שלא זכות אבות עמדה לך, אלא מעשייך הטובים ותפילותיי הזכות הם שפעלו, ובזכותם זכיתם בחתן כזה!'

השיחה הלבבית הסתיימה, כשרבי חיים מברך אותה בשמחות רבות בלב שמח, וברוב נחת מהזוג הצעיר, ומאחל לה ששמחה זו תשפיע עליה רוב שפע וברכה. האשה נפרדה ממנו והלכה לדרכה, ורק אז תמה להבחל"ח הגה"ח רבי יהודה ניישלאס שליט"א מי הוא אותו חתן רם מעלה, שיש בו שילוב של החזון איש' ורבי עקיבא איגר גם יחד, ומי היא אותה אשה מסתורית שבתה זכתה בחתן שכזה?!

ואז, נפעם רבי יהודה לשמוע את תשובת רבי חיים: 'האמת היא שאינני מכיר, לא את האשה, לא את בתה, ובוודאי שלא את חתנה... אלא שלפניי ניצבה אשה קשת יום שאירסה את בתה אמש, והיא כה נלהבת ונגרשת עד כדי שהיא פונה לאנשים זרים ברחובה של עיר ומבשרת להם. אז שאני לא אשתף פעולה? והלא יש לי הזדמנות לשמח אשה מישאל, לעשות לה טוב על הלב, לגרום לה לתחושה נעימה וטובה שרבי חיים ברים אמר כך וכך על החתן. אז עשיתי זאת מכל הלב!'

מדהים! רבי חיים ראשו היה בשמים, גם כשהילך ברחוב עסק בדברי תורה. אולם בין רגע, כשזיהה הזדמנות לשמח את הזולת במילה טובה - לא רק שבירך ב'מזל טוב' לבבי, אלא שצהל כל כולו והרעף מחמאות על ראש החתן המיועד ועל ראש המחוננת שזכתה בחתן שכזה, וכל זאת מבלי להכירם, רק כדי להעניק לאשה הזו חיות ושמחה!

אחים יקרים, הבה נדבק בדרך הזו, נחפש כל הזדמנות לשמח את הזולת, לעשות לו טוב על הלב. במחמאה אחת, בחיוך בזמן הנכון, במילה טובה המפיחה רוח חיים בלבבות - נוכל לזכות במעשי חסד עצומים ורבים מספור, המחיים נפשות. הבה לא נתקמצן על חיוכים ועל מילים, זה לא עולה כסף, זה רק עושה טוב לזולת, מחיה אותו ממש!

ארבע מילים שהצילו חיים!

מדמיות ההוד בשכונות בורו פארק שבברוקלין ניו יורק, היה הרה"ק רבי ישראל מבלוז'וב זי"ע. הוא היה אוד מוצל מאש התופת הנאצית, וסיפור הצלתו מפעים ומדהים, חוזר לימים בהם כיהן ברבנות בעיר לא גדולה בפולין, כאשר למרות מעמדו הרם, נוהג היה במנהג של קבע להקדים שלום לכל אדם.

כן, לא רק למי שהכיר, לא רק ליהודים שומרי תורה ומצוות, לא רק ליהודים בכלל. אפילו את הנכרים היה מברך מדי בוקר ב'בוקר טוב' לבבי, כמובא

בחז"ל שיש להקדים שלום לכל אדם. הוא נהג במנהג זה, ולא ויתר עליו מעולם - את כל מי שפגש בדרך בשאלת שלום לבבית.

אחד התושבים הנוכרים שבעיר, שגר בשכונת לבית הרבי, נקרא בשם 'אדון מילר', או בכינוי 'הער מילר'. מדי בוקר, כשהרבי שב מבית הכנסת, יצא הלה מביתו לעמל יומו, ואז הרבי קידמו בלבביות בברכת 'בוקר טוב הער מילר'. האדון מצידו היה מנומס, והיה משיב במילים 'בוקר טוב ראבינער!'

מעבר לכך, לא היו יחסים כלשהם בין הרבי הקדוש לשכנו הנוכרי. אבל הטקס הזה היה קבוע, ונמשך שנים - מדי יום ביומו! - הרבי שוב מבית הכנסת ומברך 'בוקר טוב הער מילר' - בשפה המדוברת, ואילו האדון מילר משיב לו באותה מטבע: 'בוקר טוב ראבינער!'

שנים רבות חלפו, ועננים שחורים כיסו את שמי אירופה. הנאצים ימ"ש פרצו מגרמניה לכל עבר, וביום אפל אחד עלה הכורת גם על עירו של הרבי. הקלגסים אספו את כל היהודים אל מרכז העיר, ובצעקות רמות ודחיפות אימתניות דחסו את כולם אל קרונות הרכבת, כאשר פני זקנים לא נהדרו וגם רב העיר נשלח בתוככי אחת הרכבות, היישר אל המחנות.

הרכבת הדחוסה היטלטלה בדרכים, וכעבור כמה ימים הגיעה אל רחבת ענק, בה התייצבו כל היהודים למסדר הנורא עלי חלד, במסגרתו נקבע מי ימינה ומי שמאלה, מי לחיים ומי למוות. ה' יקום דמם. חיילים חרוצים ומסודרים עמדו בחזית התור שהתקדם לאטו, ושפטו כל אדם לפי גילו ולפי מראהו, מכריעים בהינף ידם מי יעלה כקרוב מנחה לרצון לפני ה' עוד היום, ומי ישרת את מכונת המלחמה הנאצית האכזרית בעבודות פרך נוראיות.

הרבי ניצב שם בין שאר אחיו היהודים, עוסק היה בתפילות ובווידיים לרוב. הוא כבר לא צעיר, אין לו הרבה כח, וההגיון נותן שהוא מאלה שיישלחו שמאלה, ולפיכך הוא מכין את עצמו לעמוד לפני מלך מלכי המלכים, להתייצב לפני בית דין של מעלה. במנוחת הנפש התקדם לאיטו בתור, כולו מלא באמונה ובנכונות למסור נפשו על קדושת ה', כאן, עכשיו ומיד.

כשהגיע אל ראש התור ונעמד בפני הקצין רם הדרג, התפלא לראות שזהו 'אדון מילר' בעצמו, שכנו משכבר הימים! הרבי התקרב אליו בטבעיות, ואיחל לו כדרכו מימים ימימה, באותה שלווה הנפש ובאותו 'טון' כפי שהיה רגיל בביתו: 'בוקר טוב הער מילער!' - - -

הקצין האכזרי קפץ כנשור נחש. הפזמון הזה מוכר לו. יום שלם הוא עומד כאן וממייין אנשים לא מוכרים, והנה פזמון מוכר מאוד!

כהלום יין מבולבל, בלי שהיתה לו שהות לסדר את מחשבותיו, השיב אף הוא: 'בוקר טוב ראבינער!' - כפי שנהג להשיב לרבי מדי בוקר בבוקרו, ורק אז התעשת, הבין מי עומד מולו, וברגע של חמלה שקפץ עליו לנוחח ה'בוקר טוב' הקבוע - שלח את הרבי ימינה, ובכך הצילו ממוות בטוח לחיים ארוכים! שנים לאחר מכן, סיפר הרבי את סיפורו נס הצלתו בבית מדרשו בברוקלין, בהוסיפו את דברי חז"ל 'לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום!' - הנה כי כן, ברכת השלום שלו לא היתה רק כלי מחזיק ברכה, היא שהכריעה את גורלו ממוות לחיים!

כל בני גילו עלו על המוקד, נטבחו על קידוש ה', ארץ אל תכסי דמם והוא יקום נקמת דם עבדיו השפוך. רק הרב - הדמות שבדרך כלל הנאצים ימ"ש אהבו להתעלל בה ראשונה - נפשו היתה לו לשלל, בזכות 'בוקר טוב' לבבי מדי יום לאדון מילר, הנאצי האכזר!

אחים יקרים! הסיפור הזה, שהופיע בגיליון 'טיב הקהילה', מעיד עד כמה למילה 'שלום' יש קסם, יש כח עילאי. כמה כואב לראות אנשים שמכירים זה את זה, נפגשים מדי יום בבית הכנסת או באוטובוס, במכולת או בחדר המדרגות, ומתקמצנים על מילה קצרה בת ארבע אותיות: 'שלום!' - והלא המילה הזו בכוחה לחולל נפלאות, היא מעניקה חיות לעומד מולך, היא גוננת לו טעם, כח, אנרגיה, עוצמה, אושר!

הבה נקבל על עצמנו לדרוש בשלום כל אדם. אפשר במילה 'שלום', אפשר גם ב'בוקר טוב' או ב'לילה טוב', והמהדרין מתבלים בחיוך לבבי, שמעצים את ברכת השלום פי כמה וכמה. אחים יקרים, הבה נתחבר לאמירת 'שלום', הבה נדרוש בשלום הזולת, הבה נפתח לנו ולזולתנו שערי 'שלום' כמו פינו, ונזכה כולנו שבורא עולם יברך אותנו בשלום, שפע וברכה ככתוב 'השם יברך את עמו בשלום!'

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשראי) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס